

Došlo dne 1/2/2010
Č.j. 3/2/2010

ČESKÁ REPUBLIKA

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE

DOŠLO 20 -01- 2010
DNE:

.....KRÁTPŘÍLOH
.....RUBRIK

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Říhové a soudkyň Mgr. Dagmar Javůrkové a JUDr. Mileny Opatrné v právní věci žalobce: **Ing. Jiří Paroubek**, [redacted] zastoupený JUDr. Emerichem Slavíkem, advokátem, se sídlem Praha 4, CITY TOWER, Hvězdova 1716/2b, proti žalovanému: **plk. Jan Kubice**, [redacted] zastoupený JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, o ochranu osobnosti, o odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. června 2009 č. j. 34 C 12/2008 – 170, takto :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve věci samé **p o t v r z u j e**.

Ve výroku o nákladech řízení **s e m ě n í** jen tak, že jejich výše činí 32.249,- Kč; jinak **s e p o t v r z u j e**.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 14.232,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet JUDr. Milana Hulíka, advokáta, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu, aby se žalovaný žalobci omluvil za to, že dne 29. 5. 2005, jako ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Policie ČR, předložil poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky za účasti sdělovacích prostředků tzv. Veřejnou část zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny č. j. ÚOOZ-225/Ř-01-2006 a na uzavřeném jednání uvedeného výboru Informaci Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky č. j. D23/2006-ÚOOZ/V4, v nichž se v souvislosti s tvrzením o propojení organizovaného zločinu s některými politiky a o politickém zasahování do policejního vyšetřování uváděla osoba Ing. Jiřího Paroubka, který v té době zastával funkci předsedy vlády ČR, přičemž jako důkaz byly předkládány zejména záznamy z policejních odposlechů a záznamy z domovních prohlídek, shromážděné v neveřejném přípravném řízení trestním, ve kterých se ing. Paroubka týkaly výroky uvedené v odst. I výroku, které byly nepravdivé, neověřené nebo nepřesné, a aby mu zaplatil 50.000,- Kč (odst. II výroku). Žalobci uložil, aby žalovanému na náhradě nákladů řízení zaplatil 31.892,- Kč (odst. III výroku).

Při rozhodování podle § 11 obč. zák. vycházel z toho, že žalobce za neoprávněný zásah do svých osobnostních práv považuje zásadní překročení pravomoci žalovaného ve funkci ředitele Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen ÚOOZ) tím, že dne 29. 5. 2005 předložil, za účasti sdělovacích prostředků, poslancům Výboru pro bezpečnost tzv. Veřejnou část zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu označenou shora a na uzavřeném jednání tohoto výboru shora označenou Informaci o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky, které obsahovaly nepravdivé, neověřené a nepřesné informace uvedené v odst. I výroku. Na základě provedeného dokazování vzal za prokázáno, že ve stejné době žalobce byl předsedou vlády a byl a je předsedou ČSSD, že dne 29. 5. 2005 byla předsedovi Výboru pro obranu a bezpečnost předána neveřejná část zprávy orgánu, jehož byl žalovaný ředitelem (ÚOOZ), ve stupni utajení důvěrné, přičemž ve stejný den žalovaný o existenci zprávy měl informovat média a měl publikovat její veřejnou část, v níž je informováno o šetření nejzávažnějších trestních případů, v nichž společným znakem má být propojení organizovaného zločinu a vysokých úředníků státní správy. Soud prvního stupně neshledal, že únik důvěrných materiálů zavinil žalovaný. Naopak poukázal na to, co je soudu známo z úřední činnosti, že únik umožnili členové Výboru pro obranu a bezpečnost Severa a Langer, za což byli postiženi orgánem Poslanecké sněmovny parlamentu. Vzal za prokázáno, že k tzv. Kubiceho zprávě se vyjadřovali, zejména v médiích, oba účastníci, političtí komentátoři, politici všech částí politického spektra a média, že proti žalovanému a dalším dvěma příslušníkům ÚOOZ bylo zahájeno trestní stíhání, kdy věc pod sp. zn. IN 124/04-Tč-2006 s tím, že nejde o trestný čin a může jít o přestupek, byla odevzdána k projednání kázeňského provinění podle zák. č. 186/1992 Sb., že náměstek policejního prezidenta následně zastavil řízení o podezření ze spáchání kázeňského přestupku, protože o kázeňský přestupek nejde. Soud prvního stupně v dané věci dovodil nedostatek věcné pasivní legitimace žalovaného, neboť co žalovaný činil, činil jako příslušník Policie, ředitel ÚOOZ a v rámci trestního i kázeňského řízení, které není oprávněn přezkoumávat, nebylo shledáno, že se dopustil excesu ze svých práv a povinností. Odkázal na § 135 o.s.ř a dovodil, že jestliže příslušné orgány v trestním a kázeňském řízení exces žalovaného nezjistily, nepřísluší soudu, aby v občanskoprávním řízení přezkoumával rozhodnutí těchto orgánů, které je vydaly v rámci své pravomoci. Za činnost žalovaného odpovídá Česká republika v souladu se zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, v němž navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl a za odvolací důvody označil § 205 odst. 2 písm. b/, c/, e/ a g/ o.s.ř. Uvedl, že v kauze tzv. Kubiceho zprávě žalovaný se svými podřízenými provedli na jaře 2006 účelový výběr z poznatků shromážděných během přípravy trestního řízení, které je neveřejné a předložili je, včetně chráněných osobních údajů, nikoli státnímu zastupitelství nebo nadřízeným složkám Policie, ale narychlo svolané mimořádné schůzi branně bezpečnostního výboru parlamentu, jako důkaz o propojení ČSSD, včetně žalobce, s organizovaným zločinem, přičemž žalovaný žalobce obvinil, že brání policejnímu vyšetřování, aby jeho propojení s organizovaným zločinem nevyšlo najevo, a to za přítomnosti sdělovacích prostředků, kterým toto bylo signalizováno s časovým předstihem, kdy televizní kamery zachytily přestávku v jednání, během níž měli novináři příležitost nahlédnout do části zprávy označené „důvěrné“. Žalobce byl zde uveden v souvislostech s vraždou podnikatele Františka Mrázka, s materiály nalezenými při domovní prohlídce u Tomáše Pitra, podle nichž měl mít Mrázek na žalobce množství informací, včetně kompromitujících, s tím, že měl údajně požádat ministra vnitra, aby zařídil vazbu Tomáše Pitra, s informacemi o osobě Ing. Ďurička, o jeho mediálním průšvihů týkajícím se jeho dovolené na jachtě, kde měl souložit s nezletilou dcerou, kterou má mít při jeho návštěvách k dispozici žalobce, že Ďuričko, ve spojení se Stárkou, předává žalobci informace z tohoto prostředí, s informacemi o zahraniční firmě, přes kterou žalobce, spolu s Grossem a Sobotkou, vyvážejí své peníze do zahraničí, platí své soukromé aktivity a objednávky, aby nemuseli platit daně. Žalobce dovozoval, že žalovaný se nemůže bránit tím, že plnil své úkoly vedoucího ÚOOZ, neboť jeho vystoupení před poslanci branně bezpečnostního výboru je přímo v rozporu se zákonem o Policii, který zacházení se shromažďovanými informacemi, včetně osobních údajů, silně omezují. Poukázal na veřejné prohlášení žalovaného z 12. 11. 2008, kdy uvedl, že obsahem jeho „tajné“ Zprávy byly jen „drby“, což znamená, že poslancům branně bezpečnostního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu předložil „drby.“ Pokud jej předmětná zpráva spojila s organizovaným zločinem, daňovým únikem, účastí na vraždě a pedofilii, poškodila objektivně jeho dobrou pověst, čest a soukromý a rodinný život. Soudu prvního stupně vytýkal jeho závěr vztahující se k § 135 o.s.ř. a namítal, že soud je vázán pouze odsuzujícími rozhodnutími v trestním nebo disciplinárním řízení, nikoli rozhodnutím, že trestný čin, resp. přestupek, spáchán nebyl. Dále odkazoval na zprávu VSZ, v níž skupina, která jí zpracovala, uvedla, že řešení osob služebně činných v ÚOOZ, které se rozhodly prosadit svoji představu spravedlnosti cestou, jakou zvolily, považuje na základě dosud zjištěných faktů, nejen za nerespektování zákona, nýbrž i za zjevně nepřiměřenou reakci na konkrétní situaci, kdy nikdo z nich o svých pochybnostech neinformoval státního zástupce vykonávajícího v konkrétní trestní věci dozor. Z toho, že žalovaný nerespektoval zákon a vybočil z kogentní úpravy zákona o Policii ČR, dovozoval, že se dopustil excesního jednání. Podle něj žaloba podaná pouze proti České republice, která by nemohla poskytnout morální zadostiučinění, je nedostatečná. Žalobce dále soudu prvního stupně vytýkal, že se nevypořádal s jeho rozsáhlou právní argumentací, že několik hodin trvající provádění důkazů se neprojevovalo ve zdůvodnění napadeného rozsudku, z něhož, mimo opakované záměny postavení účastníků, chybného označení stran, nevyplývá hodnocení podle § 132 o.s.ř. a rozsudek je nejen nepřesvědčivý, ale i zmatečný, když závěr o nedostatku pasivní legitimace žalovaného není dostatečně odůvodněn.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, ztotožnil se s výkladem žalobce k § 135 o.s.ř. a namítal, že exces žalovaného nebyl v řízení prokázán.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Základním předpokladem odpovědnosti podle § 13 obč. zák. je existence neoprávněného zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu narušením, popř. ohrožením osobnostních práv chráněných § 11 a násl. obč. zák.

Odvolací soud se ztotožňuje se základními závěry soudu prvního stupně. Vychází z jeho skutkového zjištění, že žalobce, jako ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu kriminální policie a vyšetřování, dne 29. 5. 2005, předložil za účasti sdělovacích prostředků poslancům Výboru pro bezpečnost tzv. Veřejnou část zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny a na uzavřeném jednání tohoto výboru informaci o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky, které obsahovaly informace uvedené v odst. I výroku rozsudku soudu prvního stupně, v nichž žalobce spatřuje zásah do svých osobnostních práv. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že žalovaný v dané věci není věcně pasivně legitimován, byť tento závěr neodůvodnil příslušným zákonným ustanovením, jímž je analogické užití § 420 odst. 2 obč. zák., podle něhož je škoda, tedy i nemajetková újma způsobena právnickou osobou nebo fyzickou osobou, jestliže byla způsobena při její činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu, tedy i nemajetkovou újmu, takto způsobenou neodpovídají, byť ve vztahu k oné právnické či fyzické osobě není jejich odpovědnost dotčena. V popsáném jednání, ani odvolací soud neshledává vybočení z činnosti žalovaného jako příslušníka Policie, které by zakládalo jeho přímou odpovědnost. Neveřejná část zprávy byla předána poslancům branně bezpečnostního výboru, kteří byli prověřeni pro styk s utajovanými informacemi, a bylo prokázáno, že byla předána v režimu „důvěrné“. Naproti tomu v řízení nebylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo umožnil její uveřejnění; naopak, jak na to správně poukázal soud prvního stupně, unik informací umožnili sami někteří poslanci. Příčinná souvislost mezi jednáním žalobce a dopadem uveřejněných informací o žalobci by tedy nebyla dána. Protože na žalovaného bylo podáno trestní oznámení, bylo jeho jednání posuzováno nejprve jako možný trestný čin, přičemž Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1 dne 21. 12. 2006 č. j. SZN 907/2006 odevzdalo věc k projednání kázeňského provinění, když šetřením bylo zjištěno, že podezřelí (žalovaný a další dva příslušníci, kteří se podíleli na vypracování zprávy) poskytli informace v rozporu s § 8a tr. ř. a porušili tehdejší § 52 zák. o polici 283/1991 Sb., ale bylo vycházeno z toho, že zpracovatelé do předmětné zprávy zařadili informace zajištěné při domovní prohlídce u Tomáše Pitry bez jakéhokoliv hodnocení, nevydávali je za pravdivé, a to k dokumentování toho, že kriminálně závadové prostředí sbírá o těchto osobách informace, a že nebyl prokázán úmysl poškodit, ale snaha upozornit na prorůstání organizovaného zločinu do státní správy. Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta pro trestní řízení ve věcech kázeňských ze dne 22. 2. 2007 č. j. PPR-414/OPP-2007 bylo řízení pro podezření ze spáchání přestupku zastaveno, s tím, že nejde o kázeňský přestupek s tím, že z rozhodnutí se podává v podstatě shodný závěr. V této souvislosti žalobce namítá, že tímto závěrem není soud podle § 135 o.s.ř. vázán, jak nesprávně argumentuje v odůvodnění svého rozhodnutí a dále poukazuje na důkaz Zprávou pracovní skupiny Vrchního státního zastupitelství v Praze pro analýzu trestních věcí prezentovaných na Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu dne 29. 5. 2006, vypracovanou 25. 4. 2007 a předloženou Nejvyšší státní zástupkyní, z níž se podává, že pracovní skupina byla ustavena vrchním státním zástupcem k průběžnému soustředování vyhodnocování všech relevantních skutečností, které mohly ovlivňovat průběh trestního řízení a naplnění jeho účelu v trestních věcech prezentovaných na jednání Výboru pro bezpečnost a obranu Poslanecké sněmovny Parlamentu

dne 29. 5. 2005. Tato zpráva poukázala zejména na § 8a tr. ř., týkající se poskytování informací v trestním řízení, na nutnost obezřetného postupu zejména v neveřejné části přípravného řízení, na to, že řešení, které bylo formou tzv. Kubiceho zprávy zvoleno, je třeba považovat za nerespektování zákona a zjevně nepřiměřenou reakci na konkrétní situaci, když ani nikdo o pochybnostech neinformoval státního zástupce vykonávajícího dozor v konkrétní trestní věci nebo státní zastupitelství, jemuž náležel dohled nad výkonem dozoru. V této souvislosti především odvolací soud sdílí názor žalobce, že soud je podle § 135 odst. 1 o.s.ř. vázán výlučně tím, že byl spáchán trestný čin, přestupek (vyjma blokového řízení) nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo jej spáchal. Neobstojí tedy závěr, že soud je vázán i rozhodnutím, že trestný čin či přestupek spáchán nebyl. Uvedený názor, stejně jako důkaz označenou zprávou, však nemění nic na správném závěru soudu prvního stupně o nedostatku věcné pasivní legitimace žalovaného v dané věci. I když není vyloučeno, že žalovaný porušil § 8a tr. řádu a není vyloučeno ani jiné možné porušení právních předpisů, nelze dovodit, že jednání žalovaného je excesem z výkonu jeho činnosti. Jednání žalovaného mělo stále věcnou, časovou i místní souvislost s jeho služebními povinnostmi a je třeba zdůraznit, že i případný chybný výkon pracovní či služební činnosti, popř. takový, při němž dokonce není postupováno v souladu s právními předpisy, je stále jejím výkonem. Je proto nutné, shodně se soudem prvního stupně, dovodit nedostatek věcné pasivní legitimace žalovaného. V této souvislosti by nebylo možné přehlédnout ani postavení žalobce v tehdejší funkci předsedy vlády a tehdy i dnes předsedy ČSSD, který právě z titulu svého postavení měl, oproti běžným občanům, i možnost se účinněji bránit, měl snadnější přístup k médiím, čehož ostatně také využil, jak bylo v řízení před soudem prvního stupně prokázáno (např. dne 30. 5. 2006 v ČT 1, Události, 31. 5. 2006 TV Nova, Televizní noviny). Nad rámec uvedeného je třeba i poukázat i na případnou nepřiměřenost požadované omluvy, pokud je požadována za předložení předmětné zprávy poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu.

Jestliže v dané věci žalovaný není věcně pasivně legitimován, nelze, ani podle názoru odvolacího soudu, dovodit odpovědnost žalovaného podle § 13 obč. zák. Odvolací soud proto podle § 219 o.s.ř. napadený rozsudek ve věci samé, jako správný, potvrdil.

Podle § 220 odst. 3 o.s.ř. změnil pouze odst. III výroku o nákladech řízení, neboť soud prvního stupně, při správném užití § 142 odst. 1 o.s.ř., pochybil při stanovení jejich výše. Náklady žalovaného představuje odměna za zastupování ve výši 25.000,- Kč podle § 6 odst. 1 písm. a/ vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění vyhl. č. 277/2006 Sb., sedm náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb., a 19 % DPH v částce 5.149,- Kč, tedy celkem 32.279,- Kč.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto vzhledem k úspěchu žalovaného rovněž podle § 142 odst. 1 o.s.ř.. Náklady odvolacího řízení činí odměna za zastupování 12.500,- Kč podle § 6 odst. 1 písm. a/, ve spojení s § 18 odst. 1, vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění vyhl. č. 277/2006 Sb., 300,- Kč na náhradě hotových výdajů podle § 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb., a 19 % DPH v částce 2.432,- Kč, tedy celkem 14.232,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku n e n í dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že ve věci samé jde o rozhodnutí zásadního právního

významu. Dovolání lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze.

V Praze dne 15. prosince 2009

JUDr. Ludmila Říhová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Šimová

